

TOUKOKUUN PÄIVÄNÄ.

OLEMME Amerikassa. Kapitalismin tuomio on täytettävänä — kapitalismi ollaan ripustamaisillaan hirttosilmukkaan, kunnes se on kuollut.

Avara kenttä on täyttynyt ihmisiä tulvilleen. He hymyilevät — ja he nauravat. Ker-toillaan iloisia juttuja. — Monet iskevät silmää toisilleen. Kaikki on asianmukaisessa kunnossa — ja näytelmää odotetaan alkavaksi.

Mutta — hiljaa! Mikä on tuo ääni! Kuulkaa? Iskeekö tuulen puuska viulun kieliin? Vai valittavatko kadonneet sielut kärsimistään vääryyksistä.

Haa! Siellä joku itkee — pakahtumaisil-

laan vastustamattomaan tuskaan. Kapitalismi kärsii hirvittäviä kuolintuskiaan.

Hirsipuu on pystytetty väkijoukon keskele kohottautuen uhkaavana ja muistuttaa sanomatonta kauhua. Mustana ja kuolettavana se ojentaa itsensä avaruutta kohden, joka yrittää hymyillä hyväksymisen merkiksi. Jälleen villi tuskan huuto kaikuu korvissamme

Mutta koettakaamme päästä lähemmäksi jotta voisimme tarkemmin nähdä vuotavan kyynelvirran. Koettakaamme päästä imartelevalla läsnäolollamme ilahduttamaan tätä pakahtuvaa sielua.

Täällä, hirttolavan juurella me tapaamme

Magdalenan itkemässä, aivan kun sydämensä halkeaisi tuskasta. (Tai lieneekö jo pakautunut) — Oh' Se on siis onneton rakkaussuhde — kääntyen jo luonnottomuudeksi.

Vaimo, me sanomme hänelle hyväntahtoisesti, laskien kätemme hänen kyyryiselle olkapäällään. Oliko tämä mies teille läheinen, ehkäpä rakastettu ystäväne?

“Oh ! minun *Pääomani!*... minun köyhä, köyhä pääomani! He hirttävät minun Pääomani!” hän huudahti.

Mutta vaimoraukka, eivät he murhaa Kapitalismia. He ainoastaan hirttävät *murhaajan*. He hävittävät sen, joka tappaa kansalaisiamme leipälinjoillaan, murhaa tulevaa sukupolvea jo äitien rinnoille ja murskaa tuotavia työläisiä jättäen turvallisuuslaitteet sananparren varaan: “turvallisuus ensin”. Eiväthän he murhaa kapitalismia. *Ei suinkaan!*

He hirttävät vain puutteen ja murheen. Parhaillaan hirttävät he alhaiset palkat, köyhyyden ja sen aiheuttaman kuoleman itsensä. He hirttävät lian, tietämättömyyden, tuskan ja paheen. — Vaimo raukka, kun huudatte ilmoille tuollaista tuskaa. — Nosta silmäsi ja katso iloa ja onnea tämän maailman kasvoilla. Nouse! — Kas noin pikku tyttönen lopeta itkusi ja kuivaa kyyneleesi, taikka — muuten turmelet siniset silmäsi. Kiitän.

...Eivät ne ole siniset, ne ovat ruskeat hän kiljahti!

Samalla temmattiin nuorasta ja alas tuli koko PAHENNUKSEN PYLVÄS riippuen nuoran päässä heiluen keväisessä lauhassa tuulessa.

Meidän Magdalenamme, hiukset hajallaan huusi hysteerisellä voimalla haihtuvaan yöhön, josta alkoi selvitä uusi päivä. “Minä ennemmin keksin uuden uskonnon, kuin haluan nähdä ja kokea uusia tällaisia suhteita”, hän huusi vimmoissaan. Samalla voimakkaat olkapäät toivat hänet pois ainiaaksi. Samalla ääni sanoi vieressäni: Mitä hän sanoi silmistään?

Oliko ne mustat? Ei ne ainakaan olleet siniset. Olen varma, että ne eivät olleet ruskeat, kertautui äänet.

* * *

Katukäytävällä huomaamme jäätikön, peitettyä vettä, Adamin juomaa muuttuneena kristalliksi. Menemme lähemmäksi ja huomaamme, kuinka se alkaa hikoilemaan voimakkaan kevätauringon paisteessa. Hitaasti, — niin, sangen hitaasti se muuttuu jälleen alkuaineisiinsa, mistä se on tullut.

Siis tämä on kapitalismi, inhimillisen kehityksen jäätynyt ilmiö? Ah! Mutta se alkaa sulamaan nopeasti. Kiertäkäämme kaupun-

gin korttelin ympäri ja tulkaamme takasin, eikä se ole sillä-aikaa kadonnut?...

Mutta mitä siitä seuraa, kun kerran siinä ei ole elämää itsessään? Mitä hyvää on sen sulamisesta? Vain vesilätäkkö jää jällelle. — Mutta, onko siinä loppu?...

Mutta ellei se olekaan kuollut? — Katsokaa noita miljoonia soluja, mitä on kerääntynyt sen jäiseen sydämeen? Se on vasta elämää... Ei kapitalismi ole elämän alku eikä sen loppu. Ja vähitellen elämä uudelleen vapauttaa itsensä siitä kuoresta, mikä sitä väliaikaisesti on pitänyt kahleissaan, sortonsa alaisuudessa.

* * *

Vihdoin on lapsi syntynyt. Mutta mitä — Sillähän on kaviot, sarvet ja rautaiset kantapäät! Mitä pitää sille tehtämän? Mikä hirviö! Arvokkaan näköiset ja oppineet miehet kerääntyivät tämän esikoisen ympärille. Lääkäreitä, tiedemiehiä ja filosofeja pyydettiin neuvotteluihin, voidaanko tuollaista lasta jättää elämään? Kylmäverisesti he keskustelivat asiasta, josko tappaa se heti, taikka jättää elämään ja nimittää se kapitalismiksi.

Kylläkin monissa tapauksissa tiedemiehet pitävät viisaampana hävittää sellaiset sikiöt, jotka syntyvät epänormaaleina ja silloin tällöin epäsiikiöt maksavat onnettomuutensa hengellään.

* * *

Hiljaa! — Vanhus sivuuttaa elollisen elämänsä siirtyen suunnattomaan etäisyyteen! Viime hetkellään hän vaikeroi suunnattomassa tuskassa. Viime henkäyksissään hän huutaa avuttomana miekkaansa. Tämä vanhus kuvittelee vielä taistelua, mikä vieläkin leimuaa hänen rappeutuneessa ruumiissaan. Rajusti hän vielä huitoo käsiään, huutaa ja kirkuu. Olkaa hiljaa sanottiin.

Ettekö voi nähdä, että sielu muuttaa kuolleesta ruumiista liittyäkseen jälleen johonkin elolliseen, ehkäpä hyödylliseen oloon. Suunnaton kokoomus kaikkea pahuutta on muuttumassa “suuremmoisiksi ja ikuisiksi hyväksi”. Lääkäri ilmestyy paikalle. Tavanmukaisesti hän tarkastaa sairaan. Nostaa suuren mustan pullon korkealle. Sairas palaa vielä tajuihinsa hetkiseksi, ottaa lääkkeensä ja huoahtaa. Mutta... jos sittenkin lääkäri on tullut liian myöhään? — Vanhus sittenkin kuoli vanhuuttaan, sydän oli tullut liian heikoksi. Kiertokulku on kiihtynyt liian voimakkaaksi ja liian vähän on kyennyt ruumiista tulemaan hikeä.

Rauha hänen tomulleen!

Mikä ilkeä painostus! Mikä petollinen näky!

Hugon mukaan mukaillut T-bone Slim.